

MEMORIAL DUKE ELLINGTON

**LA LOCOMOTORA NEGRA · CORAL SANT JORDI
KATI AUTREY · RANDY GREER · NÚRIA RIAL · MIREIA FONT**

DUKE ELLINGTON (1899-1974)

Duke Ellington ha estat una de les grans personalitats de la història del jazz.

Tot i ser un pianista d'extraordinari talent, el seu geni es manifestava, sobretot, en la direcció de la seva orquestra, la qual, al llarg de gairebé cinquanta anys, va ser aclamada no tan sols pels afeccionats al jazz, sinó també per un públic molt més ampli i de tot arreu del món.

Mitjançant les seves originals composicions, moltes de les quals han esdevingut uns clàssics, i els seus enginyosos arranjaments, proporcionava als seus músics el marc més estimulante perquè aquests poguessin donar el millor de la seva personalitat musical. La coloració sonora, la força expressiva, la subtilitat i el swing que emanaven de l'orquestra de Duke Ellington no han estat igualats per cap altra formació.

Duke Ellington, home d'una fe profunda i d'esperit ecumènic, va escriure en els darrers anys de la seva carrera tres concerts de música sacra presentats els anys 1965, 1968 i 1973, respectivament, i interpretats en moltes ocasions en els escenaris més diversos. Molts afeccionats i el mateix Ellington consideraven aquests concerts com el més important de la seva extensa i magnífica obra.

Duke Ellington ha sido una de las grandes personalidades del Jazz.

A pesar de ser un pianista de extraordinario talento, su genio se manifestaba sobretudo en la dirección de su orquesta que -a lo largo de cincuenta años- fue aclamada no sólo por los aficionados del Jazz, sino también por un público mucho más amplio de alrededor del mundo.

Mediante sus originales composiciones, muchas de las cuales se han convertido en clásicos, y sus ingeniosos arreglos proporcionaba a los músicos el marco más estimulante para que éstos pudieran dar lo mejor de su personalidad musical. La colaboración sonora, la fuerza expresiva, la sutileza y el *swing* que emanaba de la orquesta de Duke Ellington no han sido igualados por ninguna otra formación. Duke Ellington, hombre de una profunda fe y de espíritu ecuménico, escribió en los últimos años de su carrera tres conciertos de música sacra presentados los años 1965, 1968 y 1973, respectivamente, e interpretados en multitud de ocasiones en los escenarios más diversos. Muchos aficionados y el mismo Ellington consideraban estos conciertos como lo más importante de su extensa y magnífica obra.

Duke Ellington was one of the great figures of jazz. Although he was an extraordinarily talented pianist, it was as the leader of his orchestra that his genius shone brightest. He was acclaimed not only by jazz fans but also by a much wider public around the world during a career spanning almost 50 years.

Many of his original compositions have become classics and his clever arrangements provided his musicians with a stimulating framework which let them soar. The musicality, expression, subtlety and the sheer swing of Duke Ellington's orchestra have never been equalled.

Duke Ellington, a profoundly religious man with an ecumenical spirit, wrote and directed pieces for three sacred music concerts in the final years of his career. These were premiered in 1965, 1968, and 1973, respectively and have since been performed on many occasions. Many fans and, indeed Duke Ellington himself, considered these concerts as the most important in his long and brilliant career.

AQUELL CONCERT INOBLIDABLE...

Difícilment s'esborrarà de la nostra memòria aquell any 1969. Fou un any ple d'esdeveniments importants o, si més no, colpidors.

Vàrem viure amb emoció i bocabadats l'arribada de l'home, per primer cop, a la Lluna.

Mentrestant, però, la guerra del Vietnam seguia el seu curs i aixecava protestes cada cop més intenses tant a dins com a fora de Nord-Amèrica.

El festival de l'illa de Wight aplegava joves de tot el món, assedegats de canvis socials i de llibertat, mentre a l'estat espanyol la situació política es feia molt tensa a partir dels moviments de revolta estudiantil i obrera que es produïen com un eco del Maig del 68 francès.

Fou dins d'aquest context, barreja d'eufòries i tensions, que s'anuncià la participació de Duke Ellington i la seva orquestra al IV Festival Internacional de Jazz de Barcelona, amb actuacions al Palau de la Música i un concert de música sacra a la basílica de Santa Maria del Mar, en el qual, per la mateixa naturalesa del concert, també hi participaria la Coral Sant Jordi dirigida per l'Oriol Martorell.

Duke Ellington havia actuat a Barcelona feia una mica més de tres anys. Els seus concerts amb Ella Fitzgerald havien estat un triomf clamorós. Però l'anunci del concert de música sacra va despertar una expectació poques vegades assolida en l'ambient jazzístic català.

Diverses circumstàncies s'havien ajuntat perquè fos així.

Per descomptat, el nom de Duke Ellington, per ell sol, ja oferia una poderosa atracció. Però, també, que l'escenari del concert fos un temple, fet molt poc habitual en aquella època, despertava una gran curiositat. A més, la participació de la Coral Sant Jordi, en aquell moment capdavantera de les corals del país i amb clares connotacions catalanistes, afegia un altre motiu d'atracció al concert. En definitiva, aquell dilluns 24 de novembre, a les 22.30 h, les naus de Santa Maria del Mar estaven plenes a vessar i molta gent es va quedar al carrer.

El pròleg musical que ens oferia Wild Bill Davis amb el seu orgue Hammond passava desapercebut, cobert per la remor d'un públic expectant que veia amb emoció continguda com els diversos ellingtonians, Johnny Hodges, Paul Gonsalves, Cootie Williams, Cat Anderson, etc., anaven ocupant els seus llocs.

Després d'unes paraules del rector de la parròquia, seguides amb escassa atenció, aparegué Duke Ellington, amb la seva figura alta, elegant, plena d'autoritat. A mesura que pujava les escales del presbiteri una ovació creixent el va saludar. El Duke, amb el seu habitual domini de la situació, regrejà el públic, anuncià el primer tema i, girant-se cap a l'orquestra, donà el tempo i el concert arrencà...

Si hem de ser sincers, direm que els primers temes, bàsicament instrumentals, amb alguns fragments impregnats de música atonal, van deixar el públic una mica desconcertat. Però, a partir del tema *Somethin' 'bout believing* en què, sobre un ritme ple de swing, l'orquestra i la coral unien les seves veus, la gent començà a escaifar-se. Seguidament va aparèixer la soprano sueca Alice Babbs: la seva veu, d'una puresa extraordinària, i el seu domini absolut de l'art vocal varen conquerir totalment el públic que esclatà en una forta i perllongada ovació. Amb els assistents entregats, la intervenció d'un Cootie Williams impressionant, movent-se com una fera per l'escena i fent ressonar la seva trompeta d'accent punyent i dramàtic sota les voltes del temple, va constituir un dels moments més intensos del concert. Després, el so delicat i eteri de Johnny Hodges ens va portar a l'èxtasi. I així arribàrem al tema central del concert, *Freedom* (Llibertat), en el qual intervenien l'orquestra, la coral i els solistes. Una successió de fragments diversos, els uns plens de swing i engrescadors, els altres cantats a capella per la coral, ens portaven de l'eufòria a l'emoció més profunda i, al mig de l'escena, el Duke ens parlava de llibertat i era seguit pels membres de la coral que, en diverses llengües, varen fer ressonar en el temple la paraula màgica i prohibida; també en català (per voluntat de l'Oriol Martorell), moment en què a molts ens varen tremolar les cames...

El concert seguí el seu curs, alternant les explosions de ritme amb moments de gran recolliment, fins a arribar al tema final, *Praise God and Dance*, amb l'orquestra desfermada, els solistes cantant i ballant, i la coral picant de mans amb una coreografia dirigida pel Duke a la qual s'afegia el públic. Moments indescriptibles, inoblidables...

Per aturar aquella ovació sense fi, Ellington va fer cantar a Tony Watkins una versió a capella del *parenostre*. Fou un comiat intens, emotiu, enmig d'un silenci impressionant. A la sortida, una remor de joia, d'eufòria i de germanor s'anava escampant pels carrers adjacents a Santa Maria del Mar...

En les seves memòries (*Music is my Mistress*), Duke Ellington evoca aquest com un dels més importants i satisfactoris concerts sacres que va interpretar. (Detall significatiu: va reclamar la participació de la Coral Sant Jordi en el concert que va donar l'estiu següent a Orange).

En la nostra memòria, aquell concert hi romandrà sempre, intocable.

EL NOSTRE CONCERT...

En complir-se trenta anys del concert de Duke Ellington a Santa Maria del Mar, La Locomotora Negra i la Coral Sant Jordi ens varem posar d'acord per recordar aquell esdeveniment.

Retrobar-nos amb aquella música, recordar aquells moments inoblidables, fer-los reviure per a la gent d'avui, tot això ens ha portat a organitzar el concert "MEMORIAL DUKE ELLINGTON" que varem presentar el 26 de novembre de 1999 al Palau de la Música de Barcelona dins del marc del Festival Internacional de Jazz de Barcelona.

El programa d'aquest concert està integrat, principalment, per una selecció de temes del Second Sacred Concert de Duke Ellington (el que va oferir a Santa Maria del Mar), també per alguns fragments del seu primer concert sacre i per un parell de temes d'introducció, l'un a càrrec de La Locomotora Negra, l'altre de la Coral Sant Jordi.

El tractament donat a la majoria dels temes procedents del Second Sacred Concert, (Somethin' 'bout believing, Almighty God, The Shepherd, Heaven, Don't get down on your knees to pray, Father Forgive, T. G. T. T.) segueix amb fidelitat les versions enregistrades per Duke Ellington.

La nostra versió de Freedom s'allunya en diversos moments de l'enregistrament original (1968) per acostar-se a la interpretació que es va poder escoltar a Santa Maria del Mar, la qual, pel fet de ser posterior (1969), es pot considerar, legítimament, com la versió definitiva d'aquest tema emblemàtic.

En el solo de piano (Meditation), s'inclouen unes variacions que són part d'una composició del nostre pianista (Lost in Pray). Del tema Praise God and dance n'ofereim una versió inspirada en l'original, però treballada i modificada amb un cert grau de llibertat.

Els fragments procedents del primer concert sacre (David danced, The Lord's Prayer i Tell me it's the Truth) ofereixen també algunes diferències amb els originals, mentre que el famós Come Sunday segueix la versió enregistrada per Ellington el 1965.

El concert "MEMORIAL DUKE ELLINGTON" s'ha presentat, a part de Barcelona, en diverses poblacions catalanes (Palafrugell, Vic, Sitges, Castellar del Vallès, Manresa, etc...). El present àlbum (2 CD) recull bàsicament les interpretacions fetes al Palau de la Música, però, per a determinats temes s'han utilitzat les versions enregistrades en alguns dels altres concerts. Tots plegats, orquestra, coral i solistes, estem molt contents d'haver pogut oferir aquest concert "MEMORIAL DUKE ELLINGTON" al públic de Catalunya i ara, amb aquest àlbum, poder-lo oferir a un públic molt més ampli.

La Locomotora Negra i Coral Sant Jordi

AQUEL CONCIERTO INOLVIDABLE...

Difícilmente se borrará de nuestra memoria aquel año 1969. Fue un año repleto de acontecimientos importantes y, si más no, impactantes. Vivimos con emoción y anonadados la llegada del hombre por vez primera a la luna, mientras la guerra del Vietnam seguía su curso y levantaba protestas cada vez más intensas tanto dentro como fuera de Norteamérica.

El festival de la isla de Wight reunía a jóvenes de todo el mundo hambrientos de cambios sociales y de libertad, mientras que en el Estado español la situación política se hacía muy tensa a partir de los movimientos de revuelta estudiantil y obrera que se producían como eco del Mayo '68 francés.

Fue en este contexto, mezcla de euforias y tensiones, que se anunció la participación de Duke Ellington y su orquesta en el IV Festival Internacional de Jazz de Barcelona, con actuaciones en el "Palau de la Música" y un concierto de música sacra en la basílica de "Santa María del Mar" en el que -por la misma naturaleza del concierto- también participó la Coral Sant Jordi dirigida por Oriol Martorell.

Duke Ellington había actuado en Barcelona hacía algo más de tres años. Sus conciertos con Ella Fitzgerald habían sido un clamoroso triunfo. Pero, el anuncio del concierto de música sacra despertó una expectación desconocida en el ambiente jazzístico catalán. Varias circunstancias se habían ayudado para que fuera así. Por descomento, el nombre de Duke Ellington, por sí solo, ya ofrecía una poderosa atracción. Pero, también, que el escenario del concierto fuera un templo -poco habitual en aquella época- despertaba una gran curiosidad. Además, la participación de la "Coral Sant Jordi", en aquel momento a la cabeza de las corales del país y con claras connotaciones catalanistas, añadía otro motivo de atracción al concierto.

En definitiva, aquel Lunes 24 de Noviembre, a las 22h. 30', las naves de "Santa María del Mar" estaban llenas a rebosar y mucha gente tuvo que quedarse en la calle. El prólogo musical que nos ofrecía Wild Bill Davis con su órgano Hammond pasaba desapercibido, cubierto por el murmullo de un público expectante que veía con emoción contenida como los distintos ellingtonianos -Johnny Hodges, Paul Gonsalves, Cootie Williams, cat Anderson, etc.- iban ocupando sus sitios.

Después de unas palabras del rector de la parroquia, seguidas con escasa atención, apareció Duke Ellington, con su figura alta, elegante, feroz de autoridad. A medida que subía los escalones del presbiterio una creciente ovación lo saludó.

El Duke, con su habitual dominio de la situación, devolvió el saludo al público, anunció el primer tema y -gritando hacia la orquesta- dio el tempo y empezó el concierto.... Si se trata de ser sinceros, hay que decir que los primeros temas, básicamente instrumentales con algunos fragmentos improprios de música atonal, dejaron al público un poco desconcertado. Pero a partir del tema *Somethin' bout believin'* en el que -sobre un ritmo lleno de *swing*- la Orquesta unánimemente sus voces, la gente empezó a calentarse. Seguidamente apareció la soprano sueca Alice Babbs. Su voz, de una extraordinaria pureza y su dominio absoluto del arte vocal conquistaron totalmente al público que estalló en una calorosa y larga ovación. Con los asistentes entregados, la intervención de un Cootie Williams impresionante, moviéndose como una fiera por la escena y haciendo resonar su trompeta de acento punzante y dramático bajo las vaultas del templo, constituyó uno de los momentos más intensos del concierto. Después el sonido delicado y etéreo de Johnny Hodges nos llevó al éxtasis. Y así llegamos al tema central del concierto, *Freedom* (Libertad), en el que intervinieron la orquesta, la coral y los solistas. Una sucesión de distintos fragmentos, los unos llenos de *swing* y los otros cantados a capella por la Coral, que en distintas lenguas hicieron resonar en el templo la palabra mágica y prohibida también en catalán (por voluntad de Oriol Martorell), momento en que a muchos nos temblaron las piernas....

El concierto siguió su curso, alternando las explosiones de ritmo con los momentos de gran recogimiento, hasta llegar al tema final -*Praise God and Dance*- con la orquesta desatada, los solistas cantando y bailando, y la Coral picando de manos con una coreografía dirigida por Duke a la que se le añadió el público. Momentos indescribibles, inolvidables....

Para parar aquella ovación sin fin, Ellington hizo cantar a Tony Watkins una versión a capella del Padre Nuestro. Fue una despedida íntima, emotiva, en medio de un impresionante silencio. A la salida, un murmullo de satisfacción, de euforia y de hermandad se iba extendiendo por las calles adyacentes a "Santa María del Mar".... En sus memorias (*Music is my mistress*), Duke Ellington evocó a éste como uno de los más importantes y satisfactorios conciertos sacros que interpretó. (Detalle significativo: Rodeó la participación de la Coral Sant Jordi en el concierto que el día venero siguiente en Orange).

En nuestra memoria, aquel concierto permanecerá siempre intocable.

NUESTRO CONCIERTO...

Al cumplirse treinta años del concierto de Duke Ellington a "Santa María del Mar", La Locomotora Negra y la Coral Sant Jordi nos pusimos de acuerdo para conmemorar aquel acontecimiento. Reencotrarnos con aquella música, recordar aquellos momentos inolvidables y hacerlos revivir para la gente de hoy nos llevó a organizar el concierto "MEMORIAL DUKE ELLINGTON" que presentamos el 26 de Noviembre de 1999 en el "Palau de la Música" de Barcelona dentro del marco del Festival Internacional de Jazz de Barcelona. El programa de este concierto está integrado, principalmente, por una selección de temas del *Second Sacred Concert* de Duke Ellington (el que ofreció en "Santa María del Mar"), por algunos fragmentos de su primer concierto sacro y por un par de temas de introducción, uno a cargo de la Locomotora Negra y el otro de la Coral Sant Jordi. El tratamiento dispensado a la mayoría de los temas procedentes del *Second Sacred Concert*, (*Somethin' bout believin'*, *Almighty God, The Shepherd, Heaven, Don't get down on your knees to pray, Father Forgive, T.G.T.I*) sigue fielmente las versiones registradas por Duke Ellington.

Nuestra versión del *Freedom* se aleja en distintos momentos de la versión original (1968) para acercarse a la interpretación que se pudo escuchar en "Santa María del Mar" que -por el hecho de ser posterior (1969)- se puede considerar legítimamente como la versión definitiva de este tema emblemático.

En el solo de piano (*Meditation*) se incluyen unas variaciones que son parte de una composición de nuestro pianista (*Lost In Pray*).

Del tema *Praise God and Dance* ofrecemos una versión inspirada en el original, aunque trabajada y modificada con un cierto grado de libertad. Los fragmentos procedentes del primer concierto sacro (*David Danced, The Lord's Prayer, Tell me it's the Truth*) ofrecen también algunas diferencias respecto a los originales, mientras que el famoso *Come Sunday* sigue la versión grabada por Duke Ellington en el 1965.

El concierto "MEMORIAL DUKE ELLINGTON" se ha presentado -además de en Barcelona- en distintas poblaciones catalanas (Palaufrug, Vic, Stiges, Castellar del Valles, Manresa, etc...). El presente álbum (2 CD) recoge básicamente las interpretaciones hechas en el "Palau de la Música", pero para determinados temas se han utilizado las versiones grabadas en algunos de aquellos conciertos. Todos -orquesta, coral y solistas- estamos muy contentos de haber podido ofrecer este concierto "MEMORIAL DUKE ELLINGTON" al público de Cataluña y ahora -con este álbum- a un público mucho más amplio.

AN UNFORGETTABLE CONCERT

1969 was a year to remember for it shook the world in more ways than one. There was man's first landing on the Moon, an event which left the world awestruck. Then there was the endless Vietnam war which produced waves of protest in both the United States and abroad. The Isle of Wight Festival drew hordes of young people eager for social change and freedom. Meanwhile, the situation in Spain was extremely tense as student and worker revolts echoed the May '68 revolution in France.

It was in this heady atmosphere that Duke Ellington's participation in Barcelona's Fourth International Jazz Festival was announced. The event featured performances in the Palau de la Música and a concert of sacred music at the basilica of Santa Maria del Mar with the Sant Jordi choir, directed by Oriol Martorell. Duke Ellington had performed in Barcelona some three years earlier. His concerts with Ella Fitzgerald had been a runaway success. However, the announcement of a concert of sacred music sparked enormous interest in Catalan jazz circles. Various circumstances combined to produce this peak of excitement and anticipation. Duke Ellington's name itself was a big draw but the fact that the concert was to be held in a church was highly unusual at the time. Another attraction was the participation of the Sant Jordi choir, which was not only the country's leading choir, but also a torch-bearer of Catalan culture during the dark days of Franco's dictatorship. As a result, the Santa Maria del Mar basilica was packed with concert-goers by 10.30 on the evening of the 24th of November 1969 and many people ended up being turned away at the door.

The musical prologue performed by Wild Bill Davis on his Hammond organ went almost unnoticed as the murmuring public watched Ellington's musicians - Johnny Hodges, Pauls Gonsalves, Cootie Williams, Cat Anderson - take their places. After a few scarcely heeded words by the Parish Rector, the tall, elegant figure of Duke Ellington appeared, exuding charisma from every pore. The wave of applause grew as he walked up the presbytery steps. The Duke, with his customary aplomb, thanked the public, announced the first piece, turned to the orchestra, and began to conduct. To be frank, the audience was a little disconcerted by the first pieces which were basically instrumental ones with a few fragments of atonal music thrown in. But the ice broke as soon as the piece 'Somethin' 'bout Believing' sounded out to a strong swing rhythm and the orchestra and choir joined forces. Then the Swedish soprano, Alice Babbs, thrilled listeners and won a long ovation with her incredibly pure voice and vocal control. Next, Cootie Williams produced one of the emotional high points of the concert with his almost demonic energy and incredible trumpet playing. Johnny Hodges followed him, his delicate, ethereal playing delighting the audience and providing an interesting counterpoint to Williams's exuberance. It was then that the central theme of the concert was broached: Freedom, in which the orchestra, choir and soloists all joined in. A succession of fragments succeeded one another, some of them full of joyous swing rhythms, others sung by the choir a cappella, bringing the audience to new heights of rapture. The tension and excitement was palpable when Duke spoke the word 'long forbidden in Franco's Spain: Freedom and the choir echoed it in various languages, including (at Oriol Martorell's insistence) Catalan, which moved the audience to the brink of tears. The concert continued, alternating explosions of rhythm with moments of calm, finally arriving at the last piece, Praise God and Dance, in which the orchestra led, the soloists sang and danced and the Duke directed the choir as they clapped in time, accompanied by the audience. They were unforgettable moments of sheer joy. Ellington finally managed to bring the barrage of applause to a close by getting Tony Watkins to sing an a cappella version of the Lord's Prayer. It was an emotional moment as he sang the piece to a hushed audience. As the concert-goers left the basilica, a tide of euphoria and universal brotherhood spread through the darkened streets around Santa Maria del Mar.

In his memoirs (*Music is My Mistress*) Duke Ellington wrote that the Barcelona performance was one of the best and most enjoyable ones in his sacred music cycle. One should also note that the Sant Jordi choir was invited to the concert given the following year in Orange.

THE DUKE ELLINGTON MEMORIAL CONCERT

La Locomotora Negra and la Coral Sant Jordi decided to hold a special memorial concert to commemorate the thirtieth anniversary of Duke Ellington's concert in Santa Maria del Mar.

THE DUKE ELLINGTON MEMORIAL CONCERT was held on the 26th of November 1999 at Barcelona's Palau de la Música as part of Barcelona's International Jazz Festival. The event sought not only to recapture the magic of the 1969 concert but also to give a new generation the chance to hear the same pieces. The concert programme mainly comprised a selection of themes from Duke Ellington's Second Sacred Concert (performed in the '69 concert) as well as some fragments from his First Sacred Concert and a couple of introductory themes, one sung by La Locomotora Negra and the other by the Sant Jordi choir. The treatment of most of the pieces from the Second Sacred Concert ('Somethin' 'bout Believing, Almighty God, The Shepherd, Heaven, Don't Get Down on Your Knees to Pray, Father Forgive, T.G.T.T.) are true to the versions recorded by Duke Ellington.

Our version of Freedom differs at several points from the recorded version (1968) to make it closer to the one heard in Santa Maria del Mar which, since it was performed later, can be considered the definitive version.

The piano solo (*Meditation*) includes several variations which are part of a composition by our pianist (*Lost in Prayer*).

The piece Praise God and Dance is a version inspired by the original but freely reworked.

The fragments from the First Sacred Concert (*David Danced, The Lord's Prayer and Tell Me It's the Truth*) also show some differences from the originals while the famous *Come Sunday* follows the version recorded by Ellington in 1965.

THE DUKE ELLINGTON MEMORIAL CONCERT was performed in Barcelona and various towns throughout Catalonia (Palafreuil, Vic, Sitges, Castell del Vallès, Manresa, etc.). This album (2CDs) mainly comprises the performances at the Palau de la Música, but some pieces are from recordings made at some of the other concerts. The orchestra, choir and soloists were delighted with the acclaim which met the DUKE ELLINGTON MEMORIAL CONCERT. Now this CD will make it possible for a much wider audience to enjoy this musical tour de force.

La Locomotora Negra and La Coral Sant Jordi.

LA LOCOMOTORA NEGRA

La Locomotora Negra, orquestra essencialment amateur, va debutar l'any 1971 en format de quintet. Amb el temps, la formació s'ha anat ampliant fins a arribar al nombre actual de 15 components.

Ha actuat en la majoria de poblacions catalanes i en diverses capitals de l'estat espanyol (Madrid, Bilbao, Sant Sebastià, Saragossa, Burgos, etc.). Ha participat als Festivals Internacionals de Barcelona (1974, 1981, 1986, 1999), El Vendrell (1975), Sitges (1976), Sant Sebastià (1977), en el qual assolí el primer premi del concurs de conjunts amateurs en la modalitat de Jazz Tradicional, Vitòria (1979), i en un gran nombre d'ocasions en el festival de Terrassa.

Fora de l'estat espanyol, La Locomotora Negra ha actuat al Festival Internacional de Middelheim a la ciutat d'Anvers (Bèlgica, 1978), al de Montauban (França, 1983, 1985, 1991, 1993, 1995, 1997) i al de Saint-Gilles-Croix-de-Vie (França, 1993).

Al llarg del seu historial La Locomotora Negra ha col·laborat amb músics de talla internacional com Wild Bill Davis, Harold Ashby, Gene "Mighty Flea" Connors, etc...

La Locomotora Negra ha intervingut amb gran èxit en diversos espectacles musicals com "Home amb Blues" (1977-78, amb el Grup d'Estudis Teatral d'Horta), "El Duc a Barcelona" (1984, amb l'Institut del Teatre de Barcelona) i "Swing" (1993, amb l'Escola de Dansa de Girona).

La Locomotora Negra interpreta un tipus de jazz directament inspirat en les orquestres negres de l'època swing. Pel caràcter popular i ballable de la seva música ha esdevingut una de les orquestres de jazz més conegudes i estimades de Catalunya.

LA LOCOMOTORA NEGRA

La Locomotora Negra, orquesta esencialmente amateur, debutó en 1971 en formato de quinteto. Con el tiempo, la formación se ha ido ampliando hasta llegar al número actual de 15 componentes.

Ha actuado en la mayoría de poblaciones catalanas y en diversas capitales del Estado español (Madrid, Bilbao, San Sebastián, Zaragoza, Burgos, etc.). Ha participado en los Festivales Internacionales de Barcelona (1974, 1981, 1986, 1999), El Vendrell (1975), Sitges (1976), San Sebastián (1977) en el que consiguió el primer premio del concurso de conjuntos amateurs en la modalidad de Jazz Tradicional, Vitoria (1979) y en un gran número de ocasiones en el Festival de Terrassa.

Fuera del Estado español, **La Locomotora Negra** ha actuado en el Festival Internacional de Middelheim en la ciudad de Amberes (Bélgica, 1978) en el de Montauban (Francia, 1983, 1985, 1991, 1993, 1995, 1997) y en el de Saint Gilles Croix de Vie (Francia, 1993).

A lo largo de su historia **La Locomotora Negra** ha colaborado con músicos de talla internacional como Wild Bill Davis, Harold Ashby, Gene "Mighty Flea" Connors, etc....

La Locomotora Negra ha intervenido con gran éxito en distintos espectáculos musicales como "Home amb Blues" (1977-78, con el "Grup d'Estudis Teatral d'Horta"), "El Duc a Barcelona" (1984, con el "Institut de Teatre de Barcelona") y "Swing" (1993, con "Escola de Dança de Girona").

La Locomotora Negra interpreta un tipo de Jazz directamente inspirado en las orquestas negras de la época del *swing*. Por el carácter popular y baileable de su música se ha convertido en una de las orquestas de Jazz más conocidas y queridas de Cataluña.

LA LOCOMOTORA NEGRA

La Locomotora Negra is basically an amateur orchestra which gave its premiere performance back in 1971 as a quintet. Since then, it has grown to its current size of 15.

It has played in the great majority of Catalan towns and cities and throughout Spain (Madrid, Bilbao, Sant Sebastian, Saragossa, Burgos, etc.). The orchestra also participated in various international festivals: Barcelona (1974, 1981, 1986, 1999); El Vendrell (1975); Sitges (1976); Sant Sebastian (1977) - where La Locomotora Negra won first prize in the Traditional Jazz Prize for amateur bands; Vitoria (1979) and on many occasions at the Terrassa festival.

La Locomotora Negra has also performed abroad at the Middelheim International Festival at Antwerp, Belgium (1978), Montauban, France (1983, 1985, 1991, 1993, 1995, 1997) and at Saint Gilles Croix de Vie, France (1993).

Throughout its history La Locomotora Negra has worked with internationally famous musicians like Wild Bill Davis, Harold Ashby, Gene "Mighty Flea" Connors, etc.

La Locomotora Negra has also taken part in various musicals including: Home amb Blues (1977-78, with the Horta Theatre Study Group; El Duc a Barcelona (1984) with the Barcelona Theatre Institute; and Swing (1993) with the Girona Dance School.

La Locomotora Negra plays a type of jazz which is directly inspired by black orchestras of the Swing era. It has become Catalonia's best-known jazz orchestra and is famous for its popular music and dance rhythms.

CORAL SANT JORDI

La Coral Sant Jordi va nèixer l'any 1947 d'un grup d'amics que es trobaven per cantar, animats per la figura d'Oriol Martorell, qui, des de l'inici, n'assumeix la direcció titular.

La Coral Sant Jordi ha estat realitzant una llarga trajectòria de difusió musical, amb un repertori caracteritzat pel seu eclecticisme, que ja compta amb més de 1.400 concerts interpretats en molts indrets dels Països Catalans, de l'estat espanyol i de diversos països europeus, com França, Bèlgica, Itàlia, Polònia, Àustria, Hongria, Alemanya, Txecoslovàquia, Anglaterra o Croàcia. Aquesta tasca musical i cívica li ha valgut a la Coral Sant Jordi el reconeixement públic per part de l'Ajuntament de Barcelona, amb l'atorgament del Premi Ciutat de Barcelona l'any 1979, i per part de la Generalitat de Catalunya, amb la concessió de la Creu de Sant Jordi l'any 1988. El juny de 1991, Oriol Martorell deixa la direcció de la Coral que des d'aleshores ha tingut successivament Jordi Noguera, Xavier Sans i Lluís Vila com a directors.

L'exigència tècnica i interpretativa amb què s'ha distingit la Coral Sant Jordi l'ha dut a col·laborar amb directors del prestigi de Sergiu Celibidache, Eduard Toldrà, Hermann Scherchen, Duke Ellington, Antoni Ros Marbà, Michel Corboz, Sergiu Comissiona, Edmon Colomer, Laszlo Heltay, Salvador Brotons o Lawrence Foster, entre d'altres, i a cantar obres com la Passió segons Sant Mateu i la Passió segons Sant Joan de J. S. Bach, La Creació de Haydn, el Rèquiem i la Missa de la Coronació de Mozart, la IX Simfonia de Beethoven, el Rèquiem Alemany de Brahms, Simfonia dels salms de Stravinsky, War Requiem de Britten, Chichester Psalms de Bernstein, etc...

Xavier Sans, director de la coral (1995-2000) durant el període d'enregistrament d'aquest àlbum, ha estat membre i assistent de direcció del Cor de Cambra del Palau de la Música i del Cor Ciutat de Tarragona, la seva ciutat natal.

És professor de direcció coral als cursos de la FCEC. Forma part, i en ocasions la dirigeix, de la Capella de Música de Santa Maria del Mar i col·labora freqüentment amb la Capella Reial de Catalunya de Jordi Savall.

CORAL SANT JORDI

La "**Coral Sant Jordi**" nació en 1947 con un grupo de amigos que se encontraban para cantar, animados por la figura de Oriol Martorell quién - desde el principio- asumió la dirección titular.

La "**Coral Sant Jordi**" ha estado realizando una larga trayectoria de difusión musical, con un repertorio caracterizado por su eclecticismo, que ya cuenta con más de 1.400 conciertos interpretados en muchos lugares de los Países Catalanes, del Estado español y de distintos países europeos, como Francia, Bélgica, Italia, Polonia, Austria, Hungría, Alemania, Checoslovaquia, Inglaterra y Croacia. Ésta labor musical y cívica le ha valido a la "**Coral Sant Jordi**" el reconocimiento público por parte del Ayuntamiento de Barcelona, con la consecución del Premio "Ciutat de Barcelona" de 1979, y por parte de "La Generalitat", con la concesión de la "Creu de Sant Jordi" en 1988.

En Junio de 1991, Oriol Martorell dejó la dirección de la Coral que desde entonces ha tenido sucesivamente a Jordi Noguera, Xavier Sans y Lluís Vila como directores.

La excelencia técnica e interpretativa con la que se ha distinguido la "**Coral Sant Jordi**" la ha llevado a colaborar con directores del prestigio de Sergiu Celibidache, Eduard Toldrà, Hermann Scherchen, Duke Ellington, Antoni Ros-Marbà, Michael Corboz, Sergiu Comissiona, Edmon Colomer, Laszlo Heltay, Salvador Brotons y Lawrence Foster, entre otros y a cantar obras como *La Pasión según San Mateo* y *La Pasión según San Juan* de J.S. Bach, *La Creación* de Haydn, el *Réquiem* y *La Misa de la Coronación* de Mozart, *La IX Sinfonía* de Beethoven, un *Réquiem alemán* de Brahms, *Sinfonía de los Salmos* de Stravinsky, *War réquiem* de Britten, *Chichester salms* de Bernstein, etc...

Xavier Sans, director de la Coral (1995-2000) durante el periodo de grabación de este álbum, ha sido miembro y asistente de dirección del Coro de Cámara del "Palau de la Música" y del Coro "Ciutat de Tarragona", su ciudad natal. Es profesor de dirección coral en los cursos de la FCEC. Forma parte y en ocasiones dirige la Capilla de Música de "Santa María del Mar" y colabora frecuentemente con la Capilla Real de Cataluña de Jordi Savall.

CORAL SANT JORDI

The Coral Sant Jordi was founded in 1947 by a group of friends who met to sing and was encouraged by Oriol Martorell who conducted the choir from the start.

The Coral Sant Jordi has a long track record of disseminating knowledge of lesser-known pieces and its repertoire is an eclectic one. The choir has performed over 1,400 concerts in Catalonia, Spain and throughout Europe (including Austria, Belgium, Croatia, Czechoslovakia, England, France, Germany, Hungary, Italy and Poland). The Sant Jordi choir was awarded the City of Barcelona Prize in 1979 by the Barcelona City Council and the Cross of Sant Jordi by the Catalan Government in 1988 in recognition of its services to music and society. Oriol Martorell resigned his post as Director in 1991. Jordi Noguera, Xavier Sans and Lluís Vila have successively occupied the position since then.

The technical and interpretative rigour which have always distinguished the Sant Jordi choir have led to collaboration with famous directors like Sergiu Celibidache, Eduard Toldrà, Hermann Scherchen, Duke Ellington, Antoni Ros-Marbà, Michel Corboz, Sergiu Comissiona, Edmon Colomer, Laszlo Heltay, Salvador Brotons and Lawrence Foster, among others. The choir has sung major works such as the St. Mathew Passion and the St. John Passion by J.S. Bach, Haydn's The Creation, Mozart's Requiem and Coronation Mass, Beethoven's 9th Symphony, Brahms' A German Requiem, Stravinsky's Symphony of Psalms, Britten's War Requiem, and Bernstein's Chichester Psalms.

Xavier Sans, choir director (1995 – 2000) during the recording of this album, was formerly member and assistant director of the Palau de Música's Chamber Music Choir and the City of Tarragona choir. He is Professor of Coral Music for the courses imparted by the FCEC. He is also a member of and occasionally directs the Santa Maria del Mar Chapel Choir and frequently works with Jordi Savall's Royal Chapel Choir of Catalonia.

KATI AUTREY

Kati Autrey, nascuda a Alabama (EUA), creix envoltada per l'ambient de la música gospel. Als cinc anys d'edat ja canta a l'església baptista a la qual pertany la seva família. Encara adolescent, guanya diversos trofeus per a joves talents a Las Vegas, Los Angeles i a l'Escola d'Art de Hollywood.

La seva carrera professional s'inicia als setze anys a Las Vegas. Des d'aleshores ha dut a terme una infatigable labor als escenaris i estudis de gravació. Ha col·laborat amb grans artistes com els mltics Marvin Gay, B. B. King, Lionel Richie, Tom Jones i Quincy Jones entre d'altres.

La calidesa, el dinamisme i la capacitat de comunicació de Kati Autrey, fan que es pugui considerar aquesta jove cantant com una de les millors representants de l'art vocal negre nord-americà que actualment podem trobar a Europa.

RANDY GREER

Matheu Randal Greer IV neix a Ssan Francisco (Califòrnia) el 1960. Nét del famós bateria de Duke Ellington, Sonny Greer, va tenir com a padri de baptisme Charlie Mingus.

Graduat al Berklee College de Boston, ha treballat amb molts músics legendaris, des de Stanley Jordan fins a Pony Poindexter. Ha actuat en clubs, teatres i sales de tot arreu del món. Ha estat reconegut per la National Association of Jazz Educators (EUA) com un dels cantants més refinats de l'actual panorama jazzistic.

La seva forma habitual de cantar l'acosta a l'estil del seu idol, Nat "King" Cole, i és en aquesta tessitura que se'l pot escoltar acompanyat habitualment per l'Ignasi Terraza Trio.

La seva versatilitat, però, li permet conrear amb autoritat i amb un estil genuí altres facetes de la música negroamericana, com és el cas del present àlbum.

NÚRIA RIAL

Núria Rial neix el 1975 a Manresa. Al Conservatori d'aquesta ciutat obté el grau professional de Cant i Piano. Havent estudiat amb Maya Mayska i Dolores Aldea, posteriorment perfecciona els seus estudis a Basilea amb el professor Kurt Widmer.

Ha efectuat nombroses actuacions com a solista dins i fora de l'estat espanyol.

Ha format part del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, la Capella de Santa Maria del Mar i la Capella Reial de Catalunya.

Ha actuat amb diverses orquestres com la Simfònica del Vallès, l'Orquestra de Cambra d'Andorra o l'Orquestra de l'Empordà i ha estat dirigida per Pierre Cao, Salvador Brotons i Carlos Chirappa, entre d'altres. Ha efectuat, també, incursions en el camp de l'òpera, interpretant papers solistes en diverses obres (Le nozze di Figaro, Il matrimonio Segreto, etc.)

A part del gènere clàssic, també es mou amb facilitat en altres tipus de repertori. Ja sigui la música new age o el jazz, com es pot comprovar en el present àlbum.

MIREIA FONT

Nascuda a Barcelona el 1964, el seu aprenentatge, que inclou diversos camps de la dansa (dansa clàssica, contemporània, claqué, jazz, danses populars, etc.), el realitza principalment a les ciutats de Barcelona i Nova York, i els professors que més han influït en la seva formació han estat Gillian Gregori i Joshua Hilderman. Ha participat en una gran quantitat d'espectacles musicals de tota mena i ha col·laborat amb alguns dels actors i companyies teatrals més famosos de Catalunya (Àngels Gonyalons, Dagoll Dagom, Comediants).

Ha creat i dirigit la coreografia de determinats espectacles, com el del Festival Internacional de Cinema de Sant Sebastià de 1996. Des del 1998 és directora de l'escola de dansa i expressió El Timbal.

Com a tap dancer ha actuat amb les seves formacions musicals més populars d'aquest país com La Vella Dixieland Jazz Band, Orquestra Papa Joe, Luky Guri Septet i La Locomotora Negra.

KATI AUTREY

Kati Autrey, nacida en Alabàmia (U.S.A.), creix envoltada per el ambient de la mísica Gospel. A los cinco años de edad ya canta en la iglesia baptista a la que pertenece su familia. Aun adolescente, gana distintos trofeos para jóvenes talentos en Las Vegas, Los Angeles y en la Escuela de Arte de Hollywood.

Su carrera profesional se inicia a los dieciséis años en Las Vegas. Desde entonces ha llevado a cabo una imparable labor en los escenarios y estudios de grabación. Ha colaborado con grandes artistas como los míticos Miriam Makeba, B.B. King, Lionel Richie, Tom Jones y Quincy Jones, entre otros. La calidad, el dinamismo y la capacidad de comunicación de **Kati Autrey** hacen que se pueda considerar a esta joven cantante como una de las mejores representantes del arte negro norteamericano que actualmente podemos encontrar en Europa.

RANDY GREER

Matthew Randal Greer IV nace en San Francisco (California) en el 1960. Nieto del famoso batera de Duke Ellington, Sonny Greer, tuvo como padrino de bautismo a Charlie Mingus. Graduado en el "Berklee College" de Boston, ha trabajado con muchos músicos legendarios, desde Stanley Jordan hasta Pony Poindexter. Ha actuado en clubs, teatros y sales de todo el mundo. Ha estado reconocido por la "National Association" y "Jazz Educators" (U.S.A.) como uno de los cantantes más destacados dentro de la actual generación del jazz.

Su forma de cantar habita en la armonía al estilo de su linio. Nat King Cole y, en esta tesitura, su frase se le puede asociar acompañando habitualmente por el Ignacio Terraza Trio. Su versatilidad, pero, le permite actuar con autoridad y con un estilo genuino otras facetas de la música negra americana, como es el caso del presente álbum.

NÚRIA RIAL

Núria Rial nace en el 1975 en Manresa. En el Conservatorio de esta ciudad obtiene el grado profesional de Cante y Piano. Habiendo estudiado con Maya Myskya y Dolores Alda, posteriormente perfecciona sus estudios en Basilea con el profesor Kurt Widmer. Ha efectuado numerosas actuaciones como solista dentro y fuera del Estado español. Ha formado parte del Coro de Cámara del "Pau de la Música Catalana", La Capella de "Santa Maria del Mar" y La Capilla Real de Cataluña.

Ha actuado con orquestas como la "Simfònica del Vallès", en "Orquestes de Cambra d'Andorra" y la "Orquesta de l'Empordà" y ha sido dirigida por Pierre Gou, Salvador Bratos y Carlos Chiarrapp, entre otros.

Ha efectuado también incursiones en el campo de la ópera, interpretando papeles solistas en distintas obras (*La Nozze di Figaro*, *Il Matrimonio Segreto*, etc.).

A parte del ópera clásico, también se mueve con facilidad en otros tipos de repertorio, sea la música *New Age* o el Jazz, como se puede comprobar en el presente álbum.

MIREIA FONT

Nacida en Barcelona el 1964, su aprendizaje, que incluye distintos campos de la danza clásica, contemporánea, Balloz, jazz, danzas populares, etc.), lo realiza principalmente en las ciudades de Barcelona y Nueva York, habiendo sido los profesores que más han influido en su formación Gillian Giggord y Joshua Huberman.

Ha participado en una gran cantidad de espectáculos musicales de todo tipo y ha colaborado con algunos de los actores y compañías, también más notables de Cataluña (Anxos Gonyalons, "Dagoll Dagoll" y "Comediants").

Ha creado y dirigido la coreografía de determinados espectáculos como el del Festival Internacional de Cine de San Sebastián de 1996.

Desde el 1998 es directora de la escuela de danza y expresión "El Timbal". Como tap dancer lo ha creado con las formaciones musicales más populares de este país como: "La Vella Dissident Jazz Band", "Orquesta Papa Joe", "Lúky Guri Septet" y La Locomotora Negra.

KATI AUTREY

Katy Autrey was born in Alabama, USA and grew up surrounded by Gospel music. At the tender age of five she was already singing in the Baptist church which her family attended. As a teenager she won various prizes for new talent in Las Vegas, Los Angeles and the Hollywood Art School.

Her professional career began in Las Vegas when she was sixteen. Since then, she has been involved in a host of performances and recordings. Katy Autrey has worked with artists including Miriam Gay, B.B. King, Lionel Richie, Tom Jones and Quincy Jones. Her warmth, dynamism and ability to communicate make Katy Autrey one of the best young black American singers performing in Europe.

RANDY GREER

Matthew Randal Greer IV was born in San Francisco, California in 1960. He is the grandson of Duke Ellington's famous drummer and Charlie Mingus was the godfather of Randy's christening.

He graduated from Berklee College, Boston, and has worked with many legendary musicians including Stanley Jordan and Pony Poindexter. Randy Greer has also performed in clubs, theatres and venues around the world. He is recognised by the National Association of Jazz Educators in the U.S. as one of the finest singers on the current jazz scene. His singing style is similar to that of his idol, Nat King Cole. The Ignacio Terraza Trio usually provide the accompaniment when he performs in this style.

Randy Greer's sheer versatility allow him to faithfully reflect other facets of black American music, something which is beautifully captured on this album.

NÚRIA RIAL

Núria Rial was born in 1975 in Manresa and studied at the city's conservatory where she obtained professional qualifications in singing and piano. She studied under Maya Myskya and Dolores Alda and rounded off her studies in Basle under Kurt Widmer. She has performed widely in both Spain and abroad and is a member of the Pau de la Música's Chamber Choir, the Santa Maria del Mar Chamber Choir and the Royal Chapel Choir of Catalonia. Núria Rial has also performed with various orchestras including the Vallès Symphony Orchestra, the Andorra Chamber Orchestra, the Empordà Orchestra and has been directed by Pierre Gou, Salvador Bratos, Carlos Chiarrapp, among others.

She has also ventured into opera, interpreting solo roles in various works (Le Nozze di Figaro, Il Matrimonio Segreto, etc.).

In addition to classical pieces, she is extremely versatile with other genres ranging from New Age to Jazz. Her superb musical talent is amply demonstrated in this album.

MIREIA FONT

Mireia Font was born in Barcelona in 1964 and her dance education in Barcelona and New York covered a wide range of genres (classical, contemporary, tap, folk dancing, etc.). The teachers who most influenced her were Gillian Giggord and Joshua Huberman. She has taken part in a considerable number of musical shows and has worked with some of the most famous actors and theatre companies in Catalonia (Anxos Gonyalons, Dagoll Dagoll and Comediants).

Núria Rial also created and directed the choreography of various pieces, including one for the San Sebastian International Film Festival in 1996.

She has been director of El Timbal (School of dance and corporal expression) since 1998. As a tap dancer, she has also performed with some of Catalonia's most popular musical groups including La Vella Dissident Jazz Band, Orquesta Papa Joe, Lúky Guri Septet and La Locomotora Negra.

LA LOCOMOTORA NEGRA:

Ricard Gili (tp), Isidre Delgado (tp), Ferran Cailà (tp), Arnau Boix (tp), Miquel Donat (tp), Marc Trepat (tb), Víctor González (tb), Xavier Trepat (tb), Lluís Trepat (as-cl-cl baix), Tomás González (ts), Toni Gili (ts), Àngel Molas (as-bs-cl), Tòfol Trepat (p), Albert Romaní (g), Jordi Casanovas (b), Carles Gili (dr).

CORAL SANT JORDI :

Director : Xavier Sans

Sopranos : Elisabet Berge, Núria Bertran, Núria Colomer, Carme Fiol, Montserrat Folch, Anna Mª Gàlvez, Sheila Garcia, Maria Gómez, Teresa Lluís, Laia Micaló, Marta del Ruste, Pilar Sanou, Elisenda Trepat.

Contraltos : Mireia Busto, Elisenda Chicot, Anna Cornudella, Roser Dachs, Mariona Ludevid, M. Roser Nogués, Mireia Planas, Núria Portell.

Tenors : Antoni Boix, Paco Bustamante, Agustí Espriu, Antoni Gàlvez, Wenceslau Guarro, Jordi Manén, Josep Mª Martí, Enric Martínez, Juli Palau, Jordi Schlaghecke.

Bass : Francisco Arenillas, Xavier Badia, Ignasi Badia, Pere Canut, Eugeni Castells, Cesc Garriga, Joan Mª Martí, Javier Navarro, Lluís Saumell, Miquel Soler.

SOLOISTS :

Kati Autrey

Randy Greer

Núria Rial (soprano)

Mireia Font (tap dancing)

ARRANJAMENTS/ARREGLOS/ARRANGEMENTS :

Tots els arranjaments i adaptacions instrumentals són de Ricard Gili, excepte CD2-1 i CD2-12 que són de Toni Gili. Todos los arreglos y adaptaciones instrumentales son de Ricard Gili, excepto CD-2-1 y CD2-12 que son de Toni Gili. All of the arrangements and instrumental adaptations are by Ricard Gili, except CD2-1 and CD2-12 which are by Toni Gili.

INSTRUMENTAL SOLOISTS :

CD1

- 2.- T. Trepal (p), A. Molas (bs).
- 3.- M. Trepal (tb), T. Gili (ts), M. Trepal (tb).
- 4.- T. González (ts), C. Gili (dr).
- 6.- A. Molas (bs).
- 7.- T. Trepal (p), T. Gili (ts), X. Trepal (tb).
- 8.- J. Casanovas (b), L. Trepal (cl).
- 9.- T. Trepal (p), R. Gili (tp).
- 10.- T. Gili (ts).
- 11.- T. Trepal (p), V. González (tb), A. Molas (as), T. Gili (ts)

CD2.-

- 1.- T. Trepal (p).
- 7.- M. Trepal (tb), A. Romaní (g).
- 9.- V. González (tb), T. González (ts).
- 11.- T. Gili (ts).

DATES I LLOCS D'ENREGISTRAMENT/FECHAS Y LUGARES DE GRABACIÓN/RECORDING DETAILS :

Enregistrament efectuat al/Grabación efectuada en el/The recordings were all made in Barcelona's Palau de la Música Catalana, Barcelona, el 26-XI-99, excepte /excepto/except:

CD1- 6 i CD2 - 6 : Castellar del Vallès, 9-IV-99.

CD1-10 i CD2 - 2,4,6,7,8 : Manresa, 1-V-99.

Tècnic de so/Técnico de sonido/Sound technician : Joaquim Isern (Sono Set).

Enregistrament al/Grabación en el/Recording in Palau de la Música : Didier Richard (PAC).

Enregistrament dels altres concerts/Grabación otros conciertos/Recording of other concerts : Ricard Alegre i Ramón Làzaro (Sono Set).

Assistent d'enregistrament/Asistente grabación/Recording Assistant : Ferran Cailla.

Tècnics de mesclades/Técnicos de mezclas/Mixing Technicians : Ferran Conangla i Robert Ballester (Estudi Bit a beat).

Disseny gràfic i maquetació/Diseño gráfico y maquetación/Graphic design and layout : Alex Pérez Reguero (diseño reguero).

Fotografies /Fotografías/Photographs : Mercè Rial.

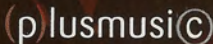
MEMORIAL DUKE ELLINGTON

CD 1

1.	Presentació	2' 35"
2.	RECORD I HOMENATGE (R. Gill): La Locomotora Negra	
3.	Anticipació	2' 01"
3.	Tom's Wail	4' 26"
4.	Jubilee	3' 03"
	NEGRO SPIRITUAL (Trad.): Coral Sant Jordi	
5.	I can fall the World	2' 46"
	SECOND SACRED CONCERT (Duke Ellington):
La Locomotora Negra & Coral Sant Jordi	
6.	Praise God	3' 41"
7.	Something about believing	7' 24"
8.	Almighty God (Featuring Núria Rial)	6' 34"
9.	The Shepherd	6' 40"
10.	Heaven (Featuring Núria Rial)	4' 37"
11.	It's Freedom (Featuring Mireia Font)	14' 44"
	Total :	58' 34"

CD 2

	SECOND & FIRST SACRED CONCERTS (Duke Ellington):
La Locomotora Negra & Coral Sant Jordi	
1.	Meditation	4' 58"
2.	Don't get down on your knees to pray until you
have forgiven everyone (Featuring Randy Greer)	5' 03"
3.	Father Forgive (Featuring Randy Greer)	3' 31"
4.	Don't get down (Reprise) (Feat. Randy Greer)	1' 22"
5.	David danced before de Lord with all his might
(Featuring Mireia Font i Randy Greer)	6' 27"
6.	T.G.T.T. (Featuring Núria Rial)	3' 29"
7.	The Lord's Prayer (Featuring Kati Autrey)	4' 08"
8.	Come Sunday (Featuring Kati Autrey)	4' 17"
9.	Tell me it's the Truth (Feat. K. Autrey i R. Greer)	3' 14"
10.	Praise God and dance
(Feat. N. Rial, R. Greer, K. Autrey, M. Font)	9' 19"
	ENCORES :	
11.	Somebody Cares (Duke Ellington)
(Featuring K. Autrey, R. Greer, N. Rial)	4' 02"
12.	Invocació (Duke Ellington)	1' 31"
	Total :	51' 28"

MEMORIAL DUKE ELLINGTON

CD 1

1.	Presentació	2' 35"
	RECORD I HOMENATGE (R. Gill): La Locomotora Negra	
2.	Anticipació	2' 01"
3.	Tom's Walk	4' 26"
4.	Jubilee	3' 03"
	NEGRO ESPIRITUAL (Trad.): Coral Sant Jordi	
5.	I can tell the World	2' 46"
	SECOND SACRED CONCERT (Duke Ellington):
La Locomotora Negra & Coral Sant Jordi	
6.	Praise God	3' 41"
7.	Something about believing	7' 24"
8.	Almighty God (Featuring Nùria Rial)	6' 34"
9.	The Shepherd	6' 40"
10.	Heaven (Featuring Nùria Rial)	4' 37"
11.	It's Freedom (Featuring Miria Font)	14' 44"
	Total :	58' 34"

CD 2

- SECOND & FIRST SACRED CONCERTS (Duke Ellington):
La Locomotora Negra & Coral Sant Jordi
1.	Meditation	4' 58"
2.	Don't get down on your knees to pray until you
have forgiven everyone (Featuring Randy Greer)	5' 03"
3.	Father Forgive (Featuring Randy Greer)	3' 31"
4.	Don't get down (Reprise) (Feat. Randy Greer)	1' 22"
5.	David danced before de Lord with all his might
(Featuring Miria Font i Randy Greer)	6' 27"
6.	T.G.I.T. (Featuring Nùria Rial)	3' 29"
7.	The Lord's Prayer (Featuring Kati Autrey)	4' 08"
8.	Come Sunday (Featuring Kati Autrey)	4' 17"
9.	Tell me it's the Truth (Feat. K. Autrey i R. Greer)	3' 14"
10.	Praise God and dance
(Feat. N. Rial, R. Greer, K. Autrey, M. Font)	9' 19"
	ENCORES :	
11.	Somebody Cares (Duke Ellington)
(Featuring K. Autrey, R. Greer, N. Rial)	4' 02"
12.	Invocació (Duke Ellington)	1' 31"
	Total :	51' 28"

Ref. CD-1023.03 D.L. B-50249-2000

(p)lusmusi©

©PI 2001, TVC DISC / PLUSMUSIC

Tots els drets estan reservats. Reservada tota els drets dels productors fonogràfics i dels propietaris de les obres. Prohibida la reproducció, distribució i comunicació pública sense autorització.

D.L. B-50249-2000

TVC Disc és una marca registrada de Principals d'Edicions, S.L. - Argelers, Diagonal, 477, 10ª - 08036 Barcelona.
Plusmusic - c. Nova de Dos dels Reis, 8, 1ª - 08023 Barcelona